

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Vor siel er dertil født og baaren,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Vor siel er dertil født og baaren,", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 260. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid116512/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Og Guds sør paa Golgatha
I hans død omspende.

21. Saa har jeg hvad
Mig frisk og glad
Og skjøn for Gud kand gjøre,
At mig verdens raadne mad
Ikke kand forføre.

22. Immanuel!
Du kandst saa vel
Mig denne perle glemme,
Derfor holder sig min siel
Altid hos dig hjemme.

23. Bort syndens stank, 180
Jeg fri og frank
Vil verden gjennemstride,
Hist skal jeg nu snart staae blank
Hos min Jesu side.

Nr. 89.

Mel. Hvo kuz sin Gud vil lade røde.

Vor siel er dertil født og baaren,
I Gud at vorde skjøn og riig.
Just dertil af ham selv udkaaren,
At vorde ham, sin skaber, liig;
Hvo kand den være noksom prisne,
Som Gud har vildet os bevise?

2. Her var en adel-stand at hitte,
Som himlen selv har agtet skjøn,

22, 2; *Kordæt*] Kan 24-7. 23, 1; syndens] Syndens Eb.

Nr. 89. Ebd-II-2. 1, 1; *født*] ied Ebd-II-2.

20, 5; *omspende*] omfavne. — 21, 4; *at*] så at. — 22, 1; *Immanuel*] Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 23, 4; *blank*] livlukkadt. Joh. Ab. 7, 9. 13-14, el. blot lys, ren.
Nr. 89. Oversættelse. Dle segle int dazu gehoren, C. F. Richter, Schr. a. 317. Salmen talder i 3 afsnit: 1) Menneskesjølen for syndefaldet (v. 1-3) og 2) efter syndefaldet (v. 4-6), derpå 3) som om opwekkelse til et nyt liv (v. 7-14). — 2, 1; *hitte*] Bunde.

Og ey den allermindeste smilte
I hendes væsen, art og kig,
Her kunde ingen mangel være,
Thi Gud var hendes lys og ærc.

3. Hun drak af samme kildes floder,
Hvoraf hun selv var kommen frem,
Og viisdom, hendes selskabs broder,
Var hende meer end angenem,
Hun havde meer end riigdom funden,
Thi hun var ret med Gud forbunden.

4. Hvo kand den liflighed beskrive,
Som hun i hendes Gud fornam?
O! at hun lod sig fra ham drive,
Sig til uhørlig last og skam!
Men fienden hendes bryllups-dage
Har vendt til skændsel, vee og plague.

5. Nu er hun gandske jordisk blevne,
Og intet mere ret forstaaer,
Veed ey hvorhen hun er fordrevne,
Men vild i denne verden gaar,
Hun kand sig ey til GUD opsvinge,
Men elsker det, som er saa ringe.

6. Hun gaaer i barendom, og spiller
Med denne verdens leer og sand,
Sig ingen fare forestiller,
Beleer Guds vredes tordenbrand,
Med dukke-tøj hun sig umager,
Og agter ingen siele-sager.

181

4, 6: *veel*, *væ* Eb¹²⁻⁵.

2, 3: *smilte*; urenhed. — 2, 4: *hendes*; sjælens; *kian* natur. — 3, 1-2: Den *kilde*,
hvoraf hun selv varkommen frem er Gud; sjælen tilgmede sig de åndelige rigdomme,
der udstremmede fra ham. — 3, 3-4: Her og i 7, 5 er der vist en gendækning af
lovspræflingen af vidommen i Ordfsp., særlig kap. 8. — 3, 4: *angenemt* yndig, ker. —
4, 4: *uhørlig* uhørt, skrekkelig. — 4, 5-6: Billedet er Brorsons; i originalen hedder
det dogmatisk: Allein der feind har sic vederbet, Dic sande ist uns angerrbet. — 6, 1: *barendom* (barendot); *spiller* leger. — 6, 2: *verdens leer og sand* vel be-
tegnelse for salv og guld. — 6, 3: *dukke-tøj* jordiske ubelydigheder. Jfr. nr. 1, 15, 4.

7. O Gud, som har en frelse givet,
At bedre den fortvilede stand,
Væk sielen op igien til livet,
Som du, og ingen anden, kand,
At hun igien kand viisdom finde,
Og ikke løbe meer i blinde.

8. Tag fra mig bort den spot og skade,
At jeg saa lidt har elsket dig,
Som med dig vil saa gjerne lade
Den arme siel foreene sig,
Hør dog min yankelige stemme,
Og red mig ud af dødens klemme.

9. Giv! at jeg dig kand elsker meget,
Og føer mig i dig selv til roe,
Det stinker, hvad der er mit eget,
At jeg ey hos mig selv kand boe,
Mit herte dig skal vorde givet,
Dig elsker er min deel i livet.

10. De sukke, jeg saa dybt maa drage,
Ach lad dem dig til herte gaae,
Din syde kierlighed ul smuge,
Er al den deel jeg tænker paa,
Thi kand jeg elsker dig af herte,
saa kand mig intet mere smerte.

11. O store Gud! hvor skal jeg finde 182
Den lue, hertet ønsker sig?
O lad dig, lad dig overvinde,
Og drag mig selv igien til dig.

7, 1: *frelse* | *freiser* J¹⁷, originalen: ein heyl. 7, 2: *fortvilede* | *fortvilete* J¹⁸. 8, 6: *dødens* | *dødsens* Eb.

7, 2: *stand* | *tilstand*. — 8, 6: *dødelig* der åndelige dad. — 9, 2: *for mig i dig selv til roe* for mig til hvile i Gud. — 9, 4: *al*, så at. — 9, 6: *min deel* min lod ø. min ejendom, næsten — min skat, Jfr. 14, 3-t og nr. 126, 14, 6. — 10, 5: *kond jeg elsker dig af herte* dette, at elsker Gud, ses som udspurget af at smage hans kierlighed (1, 3). — 11, 4: *sele* hererit til dræg; Gud selv må drage.

Nr. 89-90 *Om Guds Billede og Menniskets Elendighed og Fordervelse* 263

Thi bliver du med mig forbunden,
Jeg da min siel igien har funden.

12. Den kierlighed, jeg længes efter,
De bryste, som jeg til er vant,
De give rette livets kræfter,
O! dig ved dem laae saa sandt,
Jeg er jo dertil just udkaaren,
Ja, førend jeg blev født og baaren.

13. Just dertil, dertil est du givet,
Til mig af evighed udseet,
Saa lad mig i dig finde livet,
Jeg tier ey, for det er skeet,
At al den deel, der i mig tændes,
Med dig begyndes maa og endes.

14. Saa vær min himmel, soel og ære,
Min herlighed og tiidsfordriv,
Min skat, jeg kand i hiertel bære,
Min evig deel i dette liv,
Faaer jeg kun dig, min livets kilde,
Saa fauer jeg al den deel, jeg vilde.

Nr. 90.

Der mennisket var giort
Af Gud til noget stort,

12, 3; *give*] giber Eb; *livets*] livsens Eb, 12, 4; *giv*] giv Is-7; 12, 6 *født*] fød Eb J-3.
13, 1; *est du*] estu Eb J-2, er da 16-2; 14, 5 *livets*] livsens Eb.
Nr. 90. *Ebj-7*, 1, 1; *mennisket*] mennesket J-3, 3.

11, 5; jfr. 3, 6. — 12, 1; *den kierlighed*] ud fra det følgende må der være ment Guds kierlighed. — 12, 2-4: Billedet: at finde livsnæring hos Gud som det diende barn ved moderens bryst, er Brorsons formodeligt ud fra 1. Pet. 2, 2, hvor der opfordres til at som nyfødte barn at begøre den formittige og usvigelige madke. — 12, 5-6; Jer. 1, 5; Gal. 1, 15; El. 1, 4. — V. 13: Her er det Jesus, som tillæses. — 13, 3: Ordsp. 8, 35. — 13, 3-6: Meningen er: for at alt, hvormed der tændes en bestyrkning i mig, må blive begyndt og endt i samfund med Jesus. — 14, 3; Ef. 3, 17. — 14, 4; *min evig deel i dette liv*] min evige ejendom allerede her i livet; det enlige skal for den kristne ikke blot være noget hinstdigt, jfr. Sl. 73, 26 og nr. 36, 1, 1. — 14, 5; *livets kilde*] SL 36, 10; Jer. 2, 13.

Nr. 90. Oversættelse. Der milde Schäpler har den menschen blosz sus gaud, forfatter!, Schr. s. 316. En salme om gudsmedlets tab ved Adam og fornyselse ved Kristus. Brorson har gengivet flere af versene påslagende frit, sjælsvinlig for at give salmen større evangelisk klarhed. — 1, 1; *der*] da. — 1, 2; 1. Mos. 1, 27.